

Nghiệp Lý và Tái Sinh

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[12/04/2026 - 06:09 - anhlibrary]

Cứ mỗi lần một ác Niệm hay thiện Niệm, chữ Niệm này không phải là Chánh Niệm mà Niệm này là Tâm nha. Đây có ai nghe cái chữ đó không ta? Bắc Truyền thì nghe hiểu mà Nam Truyền nghe Niệm bắt đầu tưởng là Tâm sở Niệm, cái Nam Truyền tôi ón như là xôi nguội vậy, sợ Nam Truyền. Mỗi lần có ác Niệm hay thiện Niệm thì ngay lúc đó lập tức ta tạo ra hai thứ quả báo. Lập tức tạo ra hai thứ quả báo là quả Tái sinh và quả Bình sinh.

- Nếu Nghiệp thiện ác ấy thuộc loại Sanh báo nghiệp, thì ngay kiếp sống kế tiếp ta sẽ theo đó mà đi tái sinh về cảnh giới tương ứng.
- Nếu Nghiệp thiện ác ấy thuộc loại hậu báo nghiệp thì sẽ đưa ta đi tái sinh từ đời thứ hai trở về sau. Trước khi các Nghiệp thiện ác cho quả thì ta không thể nói quả thiện ác được cất giữ ở đâu. Khi đủ Duyên thì chúng tự có. Khi chưa đủ Duyên thì không ai có thể nhìn thấy chúng, chỉ biết được mà thôi. Như một gốc xoài khi chưa đến mùa ra hoa trái thì ta không thể nói hoa trái của cây xoài ấy hiện đang nằm ở đâu trên cây xoài. Hiểu không ta? hoặc như ngọn lửa trong một hộp quẹt chưa được bật lên, tiếng đàn của một cây đàn khi chưa được chơi thì không thể nói nó đang nằm ở đâu. Có hiểu câu này không? sau đây là một trường hợp minh họa cho cái gọi là Nghiệp Tái sinh và Nghiệp Bình sinh.

Giả định như hôm nay là ngày X, ngày giờ, chẳng hạn như lúc này là ngày giờ X, ta tạo nghiệp thiện Y thì lúc cuối đời khi Tâm mệnh chung vừa xuất hiện, Tâm mệnh chung tức là cái Tâm mà cuối cùng để kết thúc một kiếp sống, khi Tâm mệnh chung vừa xuất hiện thì chính quả báo của Tâm thiện Y mấy mươi năm trước hiểu không ta? sẽ tạo ra một Tâm đầu thai cho ta đi về một cõi lành nào đó thuộc nhân thiên. Đây được gọi là quả tái sinh. Ngay sau sát na, ngay sau thời điểm tái sinh ấy, cho đến tận lúc ta chết đi ở kiếp sống mới, có 6 thứ Tâm quả (được tạo ra từ Tâm thiện Y của kiếp trước) sẽ tiếp nối nhau sanh diệt liên tục qua từng sát na.

Tôi nhắc lại lần nữa những người học A Tỳ Đàm mà cực đoạn ABC nghe tôi giải thích cái này là nổi điên lên nhảy lên nóc, nhưng mà mình đang giải thích cho cái người mà sơ cơ thì không có thể mà rồi hơn được. Hiểu tôi nói không? Và đây chính là đường lối của chúng tôi. Chuyện đầu tiên là phải cho người ta hình dung ra trước cái đã. Chứ còn mà, vô mà nói mà ly chi là một hồi là nó nhào lên nó cắn mình luôn. Tại vì trời nóng mà học khó đó, mà thêm nó bỏ luôn nó không học nữa. Tôi đã kinh nghiệm đầy mình, tôi dạy mấy chục năm rồi, kinh nghiệm, khi khó quá là nó trốn luôn mà cứ mình nói ra là nó chém mình nữa. Thầy mà dốt học ba mớ nhảy lên làm thầy mà không có biết tính là trong trường hợp nào phải dạy cái gì, trong trường hợp nào phải nói cái gì và trong trường hợp nào phải giấu cái gì.

Hiểu chữ giấu không? Phải giấu, thí dụ tôi nhớ hoài một chuyện mà tới chết tôi không có quên. Tôi đọc một câu chuyện ngắn, ngắn lắm mà nó là một cái kinh nghiệm, kinh nghiệm sống cho tôi. Có một thời kỳ ở Việt Nam kinh tế rất là khó khăn thì có một bà mẹ nghèo nuôi ba bốn đứa con. Một bà mẹ nghèo nuôi ba bốn đứa con trong thời kỳ kinh tế khó khăn. Thì mỗi lần mà bà đi bán ve chai mà mua được một cái một cái miếng mít chín, đây có biết miếng mít chín không? dạy ở Việt Nam mít chín mà hỏi biết không nó khổ thiệt chứ, tôi dạy bên Nhật thì tôi phải hỏi, chứ bên Việt Nam cũng hỏi luôn. Thì bà mua miếng mít chín về, thì chồng với con ăn múi, còn bà chỉ ăn xơ thôi, thì mấy đứa con đó...ông chồng thì ông hiểu mà mấy đứa con nó không có hiểu. Nó hỏi múi ngon như vậy tại sao mẹ không ăn? Bà nói ăn xơ ngon hơn, tao sợ ngọt. Quý vị biết tại sao không? Bà nhường, thì tới lúc mà mấy đứa con nó thèm ăn cái món cua đó thì bà cũng đem về đó là cái gì mà ngon cho tụi nó ăn. Còn cái phần bã, bã mút mút mấy cái chân, thì tụi nó hỏi tại sao? thì bà nói là tao đâu có nhai được, tao chỉ mút mút thôi, hiểu không ta? Mà tụi nó còn nhỏ nó không hiểu. Sau này bằng cách nào đó, ABC gì đó đi qua tới Mỹ thì lúc đó tụi nó lớn rồi thì nó cho bà ăn đủ thứ hết thì lúc đó phát hiện ra là bà bị tiểu đường.

Thì Mỹ tuy không có trồng mít nhưng mà Mỹ nhập mít từ Việt Nam, từ Thái Lan qua được. Thì lúc đó bà mới nói thiệt. Bà nói ngày xưa ăn được mà không được ăn. Bây giờ được ăn mà ăn không

được. Cái ngày xưa mà má mua cua về luộc cho con ăn, bây giờ nó kiếm mấy cái cua mà cua đất tiên của Âu Mỹ cho bà ăn. Bà bị cholesterol bà không dám ăn.

Thì lúc bây giờ tụi nó mới hiểu là có nhiều khi mẹ phải nói dối. Hiểu không ta? Ông thầy dạy cho học trò không phải nói dối, có nhiều lúc phải lấy giấu bót lại vì lợi ích của nó phải giấu lại mà nhiều đứa không biết rồi nó đem ra nó hận, thì nay mai nó học mấy ông thầy khác mà thầy khác dạy chi tiết hơn cái nó thù ông này, một là nói ông này dốt, còn hai nó là nói ông này giấu nghề, nhưng mà nó không hề hiểu cái lao tâm khổ tứ là tại sao ông không kể chi tiết ra bởi vì nếu kể chi tiết ra là mình khùng mình khời học luôn, mà cái người của mình là sao được có cái gì ngu bầm sinh, OK. Nghe nè.

Một cái Tâm thiện, Tâm ác khi mà nó sanh ra nó tạo ra hai thứ quả. Thì cái quả đầu tiên là quả đầu thai nãy mới học rồi phải không? Và kể từ sau giây phút đầu thai đó nó có 6 thứ Tâm liên tục xuất hiện tiếp nối nhau cho đến khi mình chết. Nhớ nha. Cái này rất quý.

Thì 6 thứ Tâm này nó được gọi tên là quả Bình sinh phải không ta? Cái này tôi vừa nói vừa viết các vị mới hiểu. Tức là mỗi lần mình tạo có Tâm thiện, Tâm ác thì nó tạo ra hai thứ quả. Thì cái quả đó về sau lúc đầu đời là nó tạo ra quả đầu thai, đầu thai vô cội nào đó. Rồi sau cái quả đầu thai đó là một loạt 6 cái Tâm.

6 cái Tâm đó nó cũng là chính là con của cái Tâm thiện kiếp trước. Tâm thiện hoặc Tâm ác kiếp trước. Hiểu không? Còn nếu mà ai mà học không nổi mà có phước thì về bên nhà. Bên nhà chỗ tôi ngủ tối tôi nói chuyện riêng cho. Tôi qua bên tôi có tờ giấy lớn rồi tôi vẽ trong phòng tôi, coi bộ có lý, còn cái thứ vô phước nó ở chỗ khác, thì là từ sau lúc tái sinh trở đi cho đến lúc mình chết có 6 thứ Tâm liên tục xuất hiện:

- Tâm thứ nhất là ý thức chủ quan. Gọi theo từ chuyên môn là Hữu phân hay Hộ kiếp? Xuất hiện trong thời gian nhiều nhất trong cả một đời người, vào các thời điểm như lúc ta ngủ, lúc ta bất tỉnh và khoảng thời gian nằm giữa các hoạt động của 6 Căn. Có hiểu này không ta? Cái Tâm đầu đời là cái Tâm tái sinh, xong chưa? Thì sau đó là cái ông đó là ông Hộ kiếp, rồi cái ông Hộ kiếp nó cứ xuất hiện "n" lần, xong chưa? Mà "n" lần là vô số phải không ta? Thì cái ông Hộ kiếp này nè ông có ba thời điểm ông có mặt.

Thứ nhất là lúc mình ngủ, một ngày mình ngủ 12 tiếng, thì nó kéo dài 12 tiếng, nhưng mà thỉnh thoảng nó bị gián đoạn khi mình nằm chiêm bao hoặc là mình không bị chiêm bao nhưng mình đang ngủ mà bị muỗi cắn hay là bị rớt cái mền, trời lạnh hay là nực quá mình choàng dậy giữa đêm tùm lum hết thì thỉnh thoảng nó bị đứt khúc bởi những cái hoạt động mà lẽ tẻ đó, nhưng mà khi mà giấc ngủ ngon thì cái Hộ kiếp này nó xuất hiện liên tục mà nó là quả lành của Tâm thiện hồi nãy có nhớ không? thì cái quả lành đó nó gồm có hai loại là đầu tiên nó cho mình đi đầu thai nhớ không? Thì nó chỉ là cái quả tái sanh, nó chỉ cho cái lần đó thôi, nhưng mà từ đó về sau là cho quả Bình sinh xong chưa? Thì quả Bình sinh nó gồm có 6 thứ thì trong đó cái thứ đầu tiên là Tâm này nè nó xuất hiện một cái dài thồn lâu lâu lúc mình ngủ nè, lúc mình ngủ, rồi lúc mà mình bất tỉnh mà bất tỉnh trong đời mình thì thôi bỏ đi, bất tỉnh thì nó giống giấc ngủ thôi, cho nên mình đẹp... khi tôi giảng thường thường tôi hay bỏ vụ bất tỉnh lắm, bởi vì cái đó nó cũng là một cái dạng ngủ ngắn, một cái loại dạng ngủ mà ngủ tai nạn cho nên mình không có kể, nó cũng là ngủ, thì nó kéo dài liên tục mà lâu lâu nó bị gián đoạn bởi những hoạt động của 6 Căn phải không ta? có nghĩa là khi nào có cái gì để mình nhìn thì lúc cái Tâm này nó ngưng lại, cái này nè, nó ngưng lại để nó nhường chỗ cho cái Tâm nhân thức xuất hiện.

Cái Tâm nhân thức là cái Tâm mà để mình nhìn mà cái Tâm đó nó là....nghĩa là khi không có hoạt động nào đặc biệt thì một người bình thường được tạm hiểu là đang chìm sâu trong một giấc ngủ dài. Có điều là ở đời sống nhân loại thì giấc ngủ chỉ là 1/3 thời gian trong ngày và trong đời, dòng chảy của Tâm Hộ kiếp ấy thỉnh thoảng gián đoạn để nhường chỗ cho Tâm nhân thức xuất hiện nhìn thấy những gì ta muốn nhìn (nếu là Tâm nhân thức được tạo từ nhân lành) và để mắt nhìn thấy thứ mình không muốn nhìn (nếu Tâm này được tạo từ quả xấu). Ngay sau mỗi lúc mắt hay tai ta ghi nhận trần cảnh thì tiếp theo đó sẽ có 4 dòng chảy Tâm thức liên tục tiếp nối nhau để hoàn tất cái gọi là việc thấy, việc nghe, ngửi, nếm, đụng.

Chẳng hạn ngay khi một người vừa nhìn thấy cái hoa thì lúc này nhân thức chỉ làm việc chụp hình cái hoa và ta vẫn chưa kịp biết được đó là gì. Ngay sau đó là một diễn biến Tâm thức gồm khoảng

17 sát na xuất hiện để làm việc hồi tưởng lại hình ảnh mà mắt vừa ghi nhận. Tiếp theo đó là 17 sát na khác xuất hiện để làm việc tổng hợp các chi tiết trên đó hoa hồng. Tiếp theo là dòng chảy Tâm thức gồm 17 sát na xuất hiện để làm việc định hình bông hồng. Và cuối cùng là 17 sát na Tâm xuất hiện để định danh hoa hồng.

Tổng cộng ta có ít nhất cái này bên tiếng Mỹ kêu process of mind rất là gọn tiếng Việt Nam bà có không biết kêu bằng cái gì? kêu bằng cái từ của trong nước kêu bằng cái gì ta? Trong nước kia cái kêu process of mind chứ hồi xưa hòa thượng kêu dịch là lộ tâm mà cái chữ nó nghe nó kỳ bởi vì trong tiếng Việt Nam mình xài chữ lộ tâm nghe rất là kỳ vậy tôi kêu diễn biến đi.

Tổng cộng ta có ít nhất 5 diễn biến Tâm thức tiếp nối nhau sanh diệt để hoàn tất việc ghi nhận một đóa hoa hồng hay xác định được mùi mình vừa ngửi là mùi gì. 5 diễn biến Tâm thức ấy nhân với 17 sát na trong mỗi diễn biến thành ra là bao nhiêu sát na ta? thành ra là 85 sát na.

Trong mỗi diễn biến gồm 17 sát na ấy luôn có đúng 7 sát na thiện hoặc ác (thích thú hay bất mãn, thích ghét, buồn vui), khi đang từng bước xác định đó là đóa hồng. Tức là ngay từng bước là nó đã có cái đó rồi. Vậy mình có hình dung được chưa ta?

Người tinh ý sẽ thấy rằng số lượng Tâm Hộ kiếp (quả thiện ác) và các Tâm thiện ác. Và các Tâm nhân thiện ác có một chênh lệch rất lớn. Hầu hết trong đời sống của ta mỗi ngày đều là Tâm quả, từ thiện hay ác quá khứ. Đã là quả thì tự thân nó không phải thiện ác, có hiểu này không ta? Nó là quả thiện ác, nhưng mà bản thân nó thì không thiện, không ác. Nhưng chúng làm nền cho các nhân thiện ác xuất hiện. Tùy vào tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống của mỗi cá nhân mà trong mỗi chặn Tâm thức 17 sát na đã nói ở trên có 7 sát na thiện hay ác.

Cái này đúng là dễ hiểu quá mà phải không ta? Có nghĩa là sau khi mình đầu thai rồi đó thì cái Tâm mình hầu hết là toàn Tâm quả không, mà cái dòng đó thỉnh thoảng nó bị ngưng để nó nhường cho mắt, tai nó chen vô nó làm việc, phải không ta? Mà mỗi lần mà mắt làm việc thì nó có một loạt 5 cái xuất hiện. Mỗi lần lỗ tai làm việc nó còn loạt 5 cái xuất hiện. Nhớ không? Mà trong một loạt 5 cái đó, mỗi cái nó gọn 17 đúng không ta? 17 đó trong đó chỉ có 7 cái anh là thiện hay ác thôi. Còn lại là bao nhiêu? Là 10. Trừ lớp này làm toán toán trừ làm cũng không nổi nữa. 17 mà trừ 7 thì còn còn 10.

Thì như vậy thì trước đó là hộ kiếp phải không? Mà hộ kiếp là quả hay nhân? Là quả. Rồi bây giờ mỗi lần mà mình thấy hay mình nghe cái gì nó lại xuất hiện một loạt 5 cái này nữa. Mà trong 5 cái này cứ 5 lần 17, mà trong 17 nó chỉ có 7 cái là thiện hay ác thôi.

Vậy thì nó còn lại là 10. Như vậy thì trong một loạt 5 cái đó, thì nó mỗi một cái loạt 5, mỗi cái loạt trong 5 đó, mỗi loạt 17, mỗi loạt đó nó để... nó vẫn còn...vẫn có tới 10 sát na quả nữa. Hiểu không ta? Bình thường đã quả rồi mà mỗi khi mắt thấy, tai nghe thì cái Tâm đó lại diễn biến theo 5 chặn. 5 chặn mà mỗi chặn vậy thì trong đó hết 10 sát na lại là Tâm quả rồi. Như vậy thì nó chỉ còn là có 7 cái anh thiện hay ác. Mà thiện ác này là nó không giống nhau là vì sao? Vì tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống.

Thí dụ như cái bà kia, mỗi lần bà đi ngắm hoa là bà buồn, bà nhớ được cuộc tình cũ. Hiểu không? Còn bà này mỗi lần bà đi ngắm hoa thì bà nhớ, bà nghĩ đến chuyện vui, chuyện thích thú gì đó hiểu không? Nghĩa là tùy khuynh hướng trong đó có một số ít người khi thấy hoa nghĩ đến chuyện cúng Phật, mà số này nhiều hay ít hả? Ở dưới đó có người nó nói nhiều, tức là nó vừa ngu mà nó vừa xạo.

Sao mà nhiều được? Nhìn cái hoa có thể có Tâm thiện không? Tôi thêm nghe được một câu người nói, rất khó, rất khó, tại chẳng qua mình đang ở chùa rồi mình muốn cho sư trụ trì vui mình nói vậy, chứ trời đất ơi, mình bước ra phố Sài Gòn mình nhìn thấy cái gì nó toàn là Tâm bất thiện không, đúng không? tại sao mà vừa ngu mà vừa xạo dữ thần vậy? bây giờ bỏ Sài Gòn, bây giờ mình đi về nông thôn ra khỏi Bình Chánh mình nhìn ruộng đồng, xe cộ thì Tâm thiện hay Tâm bất thiện? làm sao mà thiện nổi. Mà tại sao mà trong đây một rừng người mà cứ nói thiện là bởi vì không chịu học, biết là cái Tâm bất thiện và Tâm thiện đó nó là cái gì?

Cứ tưởng vui vui là Tâm thiện đúng không? Như nam nữ nắm tay nhau cười cười là Tâm thiện đúng không? Rồi lên giường là nhập đại định đúng không? Tại lúc đó không biết gì hết đúng. Coi như khi mình không học A Tỳ Đàm thì cái gì mà vui vui là mình quy về thiện. Còn khi nào mình không biết trời đất gì hết là mình quy về định phải không ta? Tình cảm tam muội. Minh nhập cho nó cũng mấy

tiếng đồng hồ mới buông ra được đúng không? Đó là người không học A Tỳ Đàm. Nhưng mà người có học thì mình phải biết rằng cười cười chưa chắc là thiện. Cho các vị đi chùa và ngồi trước tượng Phật, trước mặt chư Tăng thì 95% vẫn là Tâm xấu. Bữa nay tôi nói một câu chuyện rất là đau lòng như vậy.

Vậy mà cứ ở dưới nói nhìn cái bông mà thiện tôi không biết thiện cái gì. 95% ngồi trước mặt Phật và chư Tăng là mình hết 95% là Tâm xấu rồi. Luôn luôn là như vậy. Chỉ trừ ra mình tu thiền Chánh niệm thì bắt đầu nó mới cái ác, cái xấu, nó giảm một chút. Thí dụ như là 95 nó còn 85, 75 nhưng mà tôi nghĩ đó là phải hơn phân nữa. Phải hơn phân nữa.

Như các vị có gan nói là khi mỗi lần các vị thấy tôi bước vô đây các vị Tâm thiện hay Tâm bất thiện dám nói không? Tâm bất thiện. Bất thiện chứ. Tâm bất thiện. Còn cái chuyện quý vị nghĩ gì tôi không biết nhưng mà tôi không tin nó là Tâm thiện. Tôi không tin. Bắn tôi chết tôi cũng không tin. Cái bông cũng vậy, con chó cũng vậy, con lợn cũng vậy.

Mình nhìn mình thấy là bắt buộc là Tâm bất thiện. Gần như là bắt buộc luôn. Là vì sao? Là vì thật ra nếu mà mình mà Tâm thiện mà nó dễ khởi đó là mình đã không có ngồi ở đây. Nếu Tâm thiện mình nó dễ... vì trong kinh có nói đến bốn cái tốc độ Tâm.

- Từ thiện qua ác dễ hay khó? Cái gì mà qua ác là dễ, từ thiện qua ác.

- Nhưng mà từ bất thiện mà chuyển qua thiện đó, rất là khó.

- Rồi từ thiện qua ác thì dễ.

- Từ thiện qua thiện, khó.

- Từ ác qua ác, dễ.

- Mà từ ác qua thiện khó.

Cứ hề qua thiện là khó. Mình đang nổi giận mà bằng cách nào đó mà chuyển qua Tâm từ là rất khó, phải không? mà đang Tâm từ mà chuyển qua bất thiện mà chém người ta đó thì rất là dễ.

Từ cái hào sảng mà chuyển qua cái bủn xỉn rất là mau. Từ cái tùy hỷ mà chuyển qua ganh tỵ rất là mau. Nhưng mà từ ganh tỵ mà chuyển qua tùy hỷ đang nổi cơn ghen ghét, ganh tỵ mà chuyển qua hoan hỷ thì tôi nghĩ rất khó, phải không ta? Rất là khó. Cho nên học để biết.

Bây giờ chiều nay tôi muốn dạy cái gì? Tôi đã nói rồi. Chiều nay bài học rất là khô. Khô là sao? Nghe kỹ lại nè. Khô nhưng mà rất là cần.

Tôi ôn lại nha. Cứ mỗi lần ta có một cái ác Tâm, thiện Tâm xuất hiện trong lòng mình thì lúc đó mình kín đáo tạo ra hai thứ quả sau đây. Đó là quả Tái sanh và quả Bình sanh. Xong chưa?

- Quả Tái sanh là quả đầu thai vô cỗi nào đó sướng hay khổ.

- Còn quả Bình sanh là những sướng hay khổ mà ta chịu đựng sau lúc đầu thai cho đến khi ta chết. Hiểu không?

Rồi thì cái diễn biến của hai thứ quả đó ra sao? Khi mà ta tắt thở kiếp này thì lập tức, lập tức chứ không có 49 ngày nha. Bên Nam Truyền này không có 49 ngày. Lập tức ngay khi cái Tâm mệnh chung nó vừa xuất hiện, có nghĩa là mình kết thúc cái kiếp cũ thì lập tức mình đầu thai ở kiếp mới. Thì cái đầu thai nó chỉ là một sát na. Một sát na Tâm nó ngăn dử lắm. Cái sát na Tâm đó nó mới đưa mình vô cái cỗi nào, thân phận nào, chủng loại nào, thì cái sát na đó được gọi là quả tái sinh.

Kể từ sau sát na đó mà cho đến lúc mình chết thì tất cả những gì nó diễn ra trong cái khúc giữa đó đó, nó gồm có 6 thứ Tâm quả liên tục xuất hiện. Sáu thứ Tâm quả đó là gì

1/ Một là ý thức chủ quan, tức là Tâm hộ kiếp. Mà cái Tâm này nó được tạo ra bởi cái gì? bởi cái Tâm thiện ác mà đã tạo ra Tâm tái sinh, bởi hồi nãy tôi hay xài chữ X là vậy đó. Phải có cái X mà nó dễ nói chuyện.

Chiều nay tôi tạo ra cái trong lòng tôi có một cái Tâm thiện X1 phải thêm phải thêm X1 chứ nãy chữ X không, không được phải X1. Rồi tới lúc tôi tắt thở cái X1 đó nó mới tạo ra cái quả Tái sinh. Cái quả tái sinh đó là quả của X1. Xong chưa? rồi từ sau lúc tái sanh đó, tôi có 6 thứ Tâm quả mà đều được tạo ra bởi X1 xong chưa? Rồi nó kéo dài suốt kiếp sống tôi. Nhưng mà 6 thứ đó tụi nó thay phiên nhau, xen kẽ mà trong đó cái ông nào nhiều nhất? Cái ông ý thức, cái ông ý thức mà khách quan đó, cái ông đó xuất hiện liên tục trong này nè, nói là lúc ngủ, thật ra không, dẹp cái vụ ngủ, bây giờ tôi hứng tôi dẹp luôn vụ ngủ luôn, ông xuất hiện mà khi nào ông xuất hiện quá lâu thì mình gọi là giấc ngủ. Xuất hiện quá lâu thì mình... thí dụ như trên 3 tiếng, 5 tiếng thì mình gọi là

giác ngủ. Còn thông thường ổng cứ kéo dài, kéo dài 3 phút ổng bị mất, ổng nhường chỗ cho lỗ tai nó nhảy vô nó làm việc.

Mà lúc lỗ tai làm việc đó, từ cái lỗ tai đó cho đến cái lúc mà mình thích hay là mình ghét nó chỉ có 7 sát na là nhân thiện hay nhân ác thôi. Còn ngoài ra là toàn là Tâm quả không. Còn nếu mà tôi nói vậy mà bà con không hiểu nữa thì tôi nói cách khác cho dễ hiểu.

Mỗi một kiếp sống mình sanh ra đó, cái thân này là quả của quá khứ đúng không? Rồi xong là nguyên cái cục này là quả rồi đó. Còn Tâm chỉ có một phần trăm, không, một phần ngàn cái Tâm của đời sống mình là Tâm nhân thôi. Tôi nói vậy hình như là còn ít. Một phần nhiều ngàn cái đời sống Tâm thức mình chỉ có một phần..tôi nói luôn 1/10.000 đi, chỉ có 1/10.000 hoặc là 1/50.000 là Tâm thiện ác thôi.

Còn nguyên cái dòng chảy Tâm thức của mình trong một kiếp sống nó chỉ là Tâm quả của tiền kiếp thôi. Nghe kịp không? Cho nên trong kinh mới có cái câu Đức Phật dạy này các Tỳ kheo Tâm này vốn là trong sáng nhưng bị phiền não ngoại lai. Chính cái chỗ này nó mới đề ra cái gì ta? Đề ra cái quan niệm cho rằng Phật tánh. Nó đề ra cái Tâm uyên nguyên, cái Tâm bản lai diện mục. Đó là cái hiểu lầm chứ trong chú giải ghi là sở dĩ Tâm này gọi là trong sáng là bởi vì từ lúc mình từ trong bụng mẹ mình đi ra đó, là lúc đó là cái Tâm đầu thai nó là Tâm quả nó không có thiện ác gì hết và sau đó là một loại Tâm quả nó kéo dài mấy chục năm, 80 năm, 90 năm đều là Tâm quả hết mà đã nói là quả thì không có thiện ác, sao không hiểu? nó được tạo ra từ thiện ác thôi, chứ nó không phải là thiện ác, bố tôi là cướp mà mẹ tôi là điếm nhưng mà tôi đâu phải là cướp đâu phải là điếm hiểu hả? Bố tôi là tiến sĩ, mẹ tôi là bác sĩ nhưng mà đẻ ra tôi, thì tôi có phải là tiến sĩ không? Bây giờ hiểu chưa ta? Mà Việt Nam mình không chịu. Việt Nam cứ nói bố bác sĩ, con bác sĩ luôn, rồi nó muốn đề ai nó mổ, mổ đó. Cho nên dân có tiền nó hay đi Singapore nó mổ, không dám mổ trong nước. Bởi vì trong mình là có truyền thống cha truyền con nối là vậy đó, hiểu không? Bố mình là bác sĩ thì mình chưa chắc mình là bác sĩ. Bố mình là cướp, mẹ mình là điếm, nhưng mà mình đẻ ra mình đâu có chắc mình là cướp, là điếm đâu. Đấy thì ở đây cũng vậy. Cái Tâm thiện ác nó được tạo ra từ...cái Tâm quả thiện ác được tạo ra từ nhân thiện ác. Nhưng bản thân nó chỉ có cái tên là quả thôi. Nó là con của bà điếm, con của thằng cướp chứ nó không phải cướp, nó chỉ là nó, chỉ là hột thóc đã luộc thôi. Hiểu không? Nhưng mà nó xui một chỗ là trên cái nền của Tâm quả này nè, thỉnh thoảng nó xen vô mấy cái Tâm nhân. Chính cái Tâm nhân này nè là mình mới mệt, mà Tâm nhân này là nhân thiện, nhân ác cái nào nhiều? vấn đề là chỗ đó.

Mà tại sao ác nhiều? Ba cái hồi nãy mình mới ghi đó, khuynh hướng tâm lý, tiền nghiệp và môi trường sống. Mà còn nhớ hồi sáng, ba cái đáng sợ của dòng luân hồi nhớ không? Quên mất rồi.

- Ác dễ, ác nhiều hơn thiện rồi cái gì nữa?

- Vì ác nhiều hơn thiện nên người xúi dục nhiều hơn người dạy khôn.

- Thứ ba, xuống dễ lên khó.

Chính ba cái đó nó mới khiến cho mình thấy sanh ra là ác. Sanh ra là ác. Bây giờ hiểu chưa? Thì lâu lâu mới có một cái người mà nhảy ra khỏi cái dòng chảy đó, tôi nói tiếng Việt hiểu không? Cái câu này tôi nói nhiều nhất trong các bài giảng, người ta thống kê là 69.000 lần tôi nói hiểu không? 69.000 lần, 96.000 lần.

Có nghĩa là ác dễ nè. Rồi chính vì ác dễ nên người dạy khôn ít hơn người xúi dục và cuối cùng xuống dễ hơn là lên.

Cho nên bây giờ mình nhìn quanh nè. Hiện giờ dân số trên thế giới là 8 tỷ. Mà trong khi đó cái người mà sống như người đó thì nó chưa được 5%. Các vị có tin không? Sống như người là sao? Các vị nghe kỹ, không phải tôi nói khơi khơi, tôi nói các bằng chứng. Sống như người là phải có đủ bốn cái tiêu chuẩn sau đây mới gọi là người sống như người.

1/ Một là tiêu chuẩn y tế. Tiêu chuẩn y tế có nghĩa là muốn làm răng, muốn mổ thận, muốn thay gan, muốn đi bệnh viện nào cũng không thành vấn đề. Thì đó gọi là điều kiện y tế. Chứ còn không có tiền cái vô chùa uống thuốc nam, biết cái đó không? Uống lá mơ rồi chữa bách bệnh, các cái thứ đó thì không có kể cái đó, không kêu được y tế, điều kiện y tế là có thể đi qua Singapore hoặc đi Thụy Sĩ, đi Mỹ bất cứ nơi nào có thể chữa được bệnh của mình, mình có thể tới được hết đó là điều kiện y tế.

2/ Thứ hai là điều kiện giáo dục, là mình có thể học bất cứ đại học nào mình muốn.

3/ Thứ ba là điều kiện đi lại, có nghĩa là mình muốn đi đâu mình đi, không có bị trở ngại về hành chánh, về tài chánh, xong chưa?

4/ Và cái thứ tư là truyền thông, là mình muốn tiếp cận với bất cứ một cái sách báo, nguồn gì đó là mình đều không bị trở ngại.

Các vị có đồng ý với tôi rằng có những người ở đây rất là muốn tiếp cận với những cái nguồn tham khảo bậc một, mà khó khăn. Có biết cái đó không? Thí dụ như không đi ra nước ngoài, kẹt ở trong nước là tôi thấy là vấn đề ngoại ngữ là hơi bị khó rồi. Ít nhất các vị phải...thí dụ như nghiên cứu về Nam tông là ít nhất các vị phải là tiếng Anh, tiếng Pali. Ít nhất đó. Ít nhất đó, minimum tiếng Anh với tiếng Pali. Mà trong nước này mình có điều kiện không? Hơi bị khó, chứ nếu mà mọi người nghiên cứu kinh điển Pali, kinh điển Nam Tông mà cho chuẩn, theo tôi là ít nhất, theo tôi nha là phải năm thứ. Năm thứ đọc thoải mái, chứ tôi không nói là nói chuyện, tôi chỉ nói đọc thôi. Anh, Pali, Miến, Thái rồi tiếng thứ năm thì tùy hỷ có thể là tiếng Đức, có thể là tiếng Đức hoặc có thể là tiếng Tích Lan cổ. Còn nếu mà tệ nó phải ba trong năm. Còn nếu mà Bắc Truyền thì bên mấy cái đại học của Mỹ như Yale hoặc là Duke hay là Stanford thì họ cũng đề nghị là...nó kêu là Phật gia tư bảo là bên Bắc Truyền nha, Pali, Sanskrit, Tây Tạng và Hán. Cái điều kiện đó mà thêm nữa là sách vở muốn là có, muốn là có chứ không có cái vụ mà nghe đồn. Nghe đồn là ở trong Vạn Hạnh có. Các vị biết ngày xưa tôi ở Việt Nam, một cách rất là tình cờ. Tôi đọc rất là tình cờ. Tôi đọc được một cái bài báo trong kiến thức ngày nay. Không biết bây giờ còn không hả? Hết rồi hả? Thì tôi có tình cờ tôi đọc một bài báo trong đó họ cho biết rằng cái ông đó, cái ông đó, lâu quá tôi quên, mấy chục năm rồi. Ông viết về một cái đề tài nào đó mà tình cờ ông có nhắc đến tài liệu tiếng Phạn, ông nói hiện nay ở Việt Nam theo ông biết chỉ có thư viện của nhà thờ Kỳ Đồng. Nhà thờ Kỳ Đồng. Theo ông biết là hiện giờ Việt Nam theo ông biết chỉ có thư viện ở nhà thờ Kỳ Đồng Sài Gòn là có đủ một bộ từ điển Sanskrit Đức mà của tác giả Otto von Böhtlingk, 7 cuốn. Thì sau này tôi biết là ở Già Lam có bộ đó, mà các vị biết một cái đất nước Tăng ni đông như quân nguyên, chùa thì tính bằng số ngàn. Tăng ni thì cả là mấy chục ngàn, mà chùa cũng tính số ngàn. Mà cái tài liệu nghiên cứu tiếng Phạn là chỉ có một cái bộ duy nhất nằm ở chùa Phật giáo, bộ tự điển. Còn bộ thứ hai là nằm ở nhà thờ. Thì tôi nghĩ rằng trong những tình huống vậy rất là khó. Tức là điều kiện tham khảo, tài liệu tham khảo, khả năng tham khảo bị thiếu.

Như vậy tôi tổng kết lại, được làm người mà sống như người rất là khó. Một là điều kiện y tế, giáo dục, đi lại và truyền thông. Thì đủ bốn cái này mới được gọi là người sống như người. Ok, tùy quý vị, nhưng mà theo tôi đó, gọi là tiêu chuẩn đó, tôi gọi là tiêu chuẩn người sống như người, mà trên thế giới bây giờ chỉ có 5%, 5% của 8 tỷ là được bốn cái này thôi.

Mà tại sao vậy? Tại sao nãy giờ tôi phanh phui cái đó ra, tôi cho các vị thấy rằng chính vì Tâm bất thiện mình nhiều quá, nhiều quá cho nên mình đẹp cách mấy, mình giàu cách mấy, nhưng mà cuối cùng là mình coi mình có nằm trong số 5% đó hay không, thì phải thấy cái đó mình mới biết là mình cần bổ sung cái gì, chứ còn mình thấy mình ra đường thấy cũng nhiều thằng nó dòm mình, vậy là mình yên tâm mình đẹp rồi đúng không? rồi tháng mình có được vài ba ngàn tiền cho thuê nhà ở Phú Mỹ Hưng vậy là mình giàu rồi phải không? rồi năm mình đi Thái Lan với đi Singapore, đi Ấn Độ được một hai chuyến vậy là mình ngon lành rồi phải không? Rồi tiếng Anh mình nói đủ để book khách sạn với mua vé máy bay, làm việc ở phi trường vậy là đủ rồi. Nhưng mà NO, mình ngó ra ngoài kia, ra khỏi lũy ra làng, ra khỏi cái ao làng, mình nhìn ra trời cao biển rộng mình mới thấy Phật dạy cái gì, Phật dạy cái gì nha.

Vậy chiều nay mình học cái gì? tôi nhắc lại, cứ mỗi một cái Tâm thiện hay Tâm bất thiện nó mở ra một kiếp sống mới cho chúng ta. Đây, cái đó là cái chánh mà chiều nay tôi muốn dạy đó. Mỗi một cái Tâm thiện hay Tâm bất thiện nó mở ra một đời sống mới cho chúng ta. Đời sống là cái gì ta? Là nó tạo ra một Tâm đầu thai vào toàn bộ chất lượng của cái kiếp sống mới đó. Thông qua, thông qua cái gì ta? Thông qua những gì ta thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng. Ai chưa có chứng Sơ thiền, ai chưa chứng Sơ thiền thì còn thích ở trong vật chất. Mà hề còn thích trong vật chất thì còn có bất mãn. Bất mãn này là gì ta? Giận, sợ, ghen, tiếc. Giận, sợ, ghen, tiếc, bốn cái. Bốn cái này được gọi là Tâm sân phải không? Mà bốn cái sân này nó đi ra từ đâu? Nó đi ra từ cái thích thú trong vật chất.

Người nào không còn thích thú trong vật chất thì người đó không còn 4 cái gọi là giận, sợ, ghen, tiếc. Giận, sợ, tiếc không có. Mà hầu hết nỗi khổ trong đời này là đều đi ra từ bốn cái. Bốn cái đó

phải không ta? Há? Cho nên, mà bốn cái đó tôi nhắc lại, bốn cái đó đi ra từ đâu? Từ cái chuyện mình thích vật chất.

Nếu mà học Phật pháp sâu sẽ thấy nhiều chuyện rất là đặc biệt. Còn thích vật chất thì còn có những cái khổ tâm lý này. Ghen nè, rồi giận nè, sợ nè, tiếc. Tức là trong A Tỳ Đàm gọi là gì ta? Bốn Tâm sở gì? Sân gì? Kê bốn được không? Mà tôi không có xài từ Phật học, tôi xài cái chữ ngoài đời phải không ta? Đây. Mà nó xui một chỗ là bốn cái đó nó chỉ đi ra từ cái người nào còn hưởng dục thôi. Còn đam mê vật chất thôi. Hễ mà chưa có mà dứt được cái lòng đam mê rồi. Mà khoan cái chữ dứt ở đây nó có hai. Dứt có hai là dứt tuyệt đối và dứt tương đối.

- Dứt tuyệt đối là phải là hạng nào dứt tuyệt đối cái tham dục ta? A Na Hàm là dứt luôn

- Còn cái dứt tương đối là ai ta? Sơ thiên, chứ còn phàm phu mà như cái đám này đó còn khuya, cũng tìm cách nhét mình vô trong đó cho bằng được, sơ thiên. Còn cái người mà như mình là sao? Mình đang hướng tới Sơ thiên mà cũng hướng tới Sơ quả mà chưa được cái sơ nào hết gọi là sơ sơ. Có cái nó mình nằm mép cái bảng nêu. Bên ngoài cái bản tài xiu thì mình nằm bên ngoài của cái bảng đó, tôi kêu bảng tài xiu không à. Đây chứ cái đám này kêu bảng nêu nó nhục lắm. Bảng tài xiu.

Chiều nay tôi nói mỗi Tâm thiện ác mở ra một vận hội, một cơ hội, một kiếp sống mới cho chúng ta. Xong chưa? Xong cái này mới ghê. Mỗi cái thiện ác nó mở ra một cái cơ hội cho kiếp sống mới cũng có nghĩa là nó làm nền cho vô số kiếp sống khác. Đúng hay sai? Tại vì cái ông này là ông tạo ra cái ông này mà trong cái đời sống ông này, ông chỉ có một sắc na thôi. Nhưng mà chỉ vì ông mà có cái kiếp sống 70 năm này mà trong 70 năm này có bao nhiêu thiện ác. Các vị hiểu nó không? Nếu mà cái ông này, ông là thiện hợp trí, thì đây là đời sống của một cái người thiện hợp trí, há? Còn nếu mà cái ông này ông là Tâm bất thiện thì cái ông này là quả bất thiện đúng không?

Mà cái đũa mà nó đầu thai bằng cái Tâm vô nhân nó làm được nhiều cái chuyện kinh hồn lắm phải không ta? Người ta...mấy cái đũa Tam nhân nó làm chuyện lớn, mấy đũa kia làm lớn chuyện. Có khác không? Trên đời có hai thứ. Một đũa làm lớn chuyện và một đũa làm chuyện lớn. Hiểu? cho nên mỗi cái tích tắc thiện ác của mình, mình thấy nó không có đáng kể, không, nó lớn chuyện lắm, nó làm cái tiền đề cho một kiếp sống mấy chục năm tiếp theo.

Và ngay trong, một mình nó là nó đã tạo ra một sát na thôi, tích tắc, tích tắc nó đã tạo ra mấy chục năm này. Mà từ mấy chục năm này thì các vị coi bao nhiêu lần cái này, không phải nói để cho bà con sợ nhưng mà bởi vì học cái này phải học cái kia, Tâm thiện không, Tâm ác không chưa có đủ đâu. Nó còn trừ ra Tâm thiện thôi, chứ ở dưới cõi này thì rất là nhiều nghiệp nó cần đến thân khẩu. Nhớ không ta? Có học ba loại hình thái đó không?

- Hình thái một là qua thân khẩu.

- Hình thái hai là ý. Đó, thì cũng được gỡ gạc. Nếu mà bất thiện mà nó chỉ nằm trong ý thì nó cũng đỡ. Nhưng mà đỡ thôi. Rồi khoan, mình còn học về bốn luật nhân quả còn nhớ không ta? Cái gì? Thiện ác.

- Thiện mạnh lấn thiện yếu.

- Thiện mạnh lấn ác yếu.

- Ác mạnh lấn thiện yếu.

- Và ác mạnh lấn ác yếu.

Hiểu chưa? Thì nếu bây giờ mà mình thấy...từ hồi đó đến giờ mình tu không ra gì thì thôi bây giờ mình gỡ bằng cách nào ta? Mình ráng tăng cái thiện mạnh lên. Hiểu không? Mà tăng thiện mạnh là còn nhớ ba cái điều kiện để cho cái nghiệp nó mạnh hay yếu. Còn nhớ không? Bây giờ hiểu tại sao tôi dạy tùm lum để tôi ráp lại giùm đó. Có hiểu không ta? Bây giờ mình teo quá mình nhớ hồi đó giờ mình không có tu hành gì hết. Bây giờ mình phải làm sao? Mình mới bèn nhớ tới cái luật là thiện mạnh lấn thiện yếu. Nhớ luật đó rồi phải không? Nhưng mà bằng cách nào để mình từ đây tới chết mình tạo nhiều cái nghiệp thiện mạnh đây? Nhớ ba cái luật đó không?

1/ Đối tượng. Đối tượng là ai ta? cá nhân đức độ hoặc đông người.

2/ Rồi cái thứ hai chất lượng tâm lý, mà tâm lý chất lượng là thiện gì ta? Hợp trí phải không ta?

3/ Rồi cái thứ ba là cái gì ta? Tác dụng hiệu quả của việc thiện đó. Lớp mình ngon rồi đó. Là tự mình lái cái đời mình được chưa? Đó thấy không? Rồi khoan, ôn vụ hồi sáng này nè.

Có bốn sự thật hiểu được thành Thánh mà không hiểu được là phàm. Bốn sự thật đó là gì? Tứ Đế. Cái sự thật đầu tiên, tất cả những nhân lành, quả lành, nhân ác, quả ác đều là khổ. Có đúng cái đó không? Rồi đều là khổ. Khổ nó có hai, bây giờ một cái người mà nó ngồi nó ăn uống no say vui vẻ nó có khổ không? Khổ gì? Rồi xong, mà tôi tính hỏi thêm nữa tại sao, tại sao là vui vẻ như vậy mà nó vẫn được kể vào khổ bản chất như vậy. Khổ bản chất là cái gì? có rồi mất.

Thứ hai nữa muốn thì... muốn có thì rất khó. Mà có rồi giữ cũng rất khó, mà giữ không được thì bèn rất khổ. Đó gọi là khổ bản chất đúng không ta? Rồi như vậy thì tất cả nhân lành, quả lành, nhân xấu, quả xấu đều là khổ. Trong đó tất cả nhân lành đều là khổ, riêng Bát Chánh Đạo vừa là khổ vừa là con đường thoát khổ. Rồi tất cả quả lành đều là khổ nhưng nếu mình chế tác nó thành đề mục Niệm xứ thì nó là điều kiện thoát khổ, hiểu không, chế tác là sao ta? cái quả lành đó, quả lành là cái gì ta? Là 6 Trần như ý, kêu học thuộc lòng thì không chịu học. Quả lành là 6 Trần như ý. Mát mẻ có phải là sáu trần như ý không, hả? Chiều nay tắt nắng mình có nước nóng mình tắm nó có phải là 6 Trần như ý không, hả? Mà nó thuộc về trần nào trong 6 Trần? Nước nóng. Đó hiểu rồi.

Hiểu chưa? Mà nước không có mùi thì nó thuộc về trần gì? Hương trần chứ nước mà nó hôi sinh làm sao mà tắm phải không ta? Rồi như vậy thì cái chuyện mà có nước nóng tắm là nó đã là 6 Trần như ý rồi phải không? Vô nằm mà không bị muỗi đốt, không bị rệp cắn nó thuộc về trần nào? Mà cái trần như ý đó có là quả lành hay quả xấu? Mà nếu mình tận dụng cái quả lành đó mà mình học đạo và ngồi thiền thì có phải là nó là điều kiện giác ngộ không? Còn nếu mình không tận dụng nó mình để mình vô mình nằm mình ngáy như là con lợn thì nó chỉ là cái điều kiện để bị đọa thôi. Hiểu không ta?

Như vậy thì mình chốt lại bốn sự thật cần phải hiểu để thành Thánh.

1/ Sự thật đầu tiên là Khổ Đế. Mọi hiện hữu đều là khổ. Hiện hữu đây là gồm có bốn: Nhân lành, Quả lành. Nhân lành nào cũng là khổ, riêng Bát chánh đạo vừa là khổ vừa là con đường thoát khổ. Rồi quả lành. Quả lành nào cũng là khổ. Nhưng khi được chế tác, bởi tôi kêu về học bài không chịu học.

Chiều nay nghỉ sớm học bài đi. Bữa nay mấy rồi? 26 rồi. Chiều mai bé mạc tại vì mình dành thời giờ để mình học, về Sài Gòn học. Mai tôi đi chơi, mai tôi đi Hồ Tràm, tôi đi lội. Rồi nhân ác nào cũng là khổ. Riêng tham ái vừa là khổ vừa là nguồn khổ.

Rồi quả ác nào cũng là khổ nhưng nếu nó được chế tác thành đề mục Niệm xứ. Mà quả xấu là cái gì ta? Cái gì bất toại? 6 Trần bất toại, trời đất.

2/ Rồi bây giờ ôn lại nè. 6 nhân thiện là cái gì ta? Là 6 Căn biết 6 Trần bằng Tâm lành. Mà Tâm lành (1+13+25). Rồi còn Tâm ác (1+13+14). Xong chưa? Rồi. Quả lành là như ý. Còn quả xấu là bất toại, hiểu không? Bất toại là gì? Đó. Hiểu rồi. Xong chưa? Rồi chính vì không hiểu được mấy cái mà bà con vừa lo ngại đó, cho nên nó mới thích tùm lum thấy chưa? Thì cái thích đó nó lại là sự đầu tư cho khổ mới đúng không ta? Khi mình không chịu thấy nó là khổ thì mình bèn thích trong nó. Mà thích trong nó có nghĩa là mình đầu tư nó đúng không? Rồi, vậy đây là sự thật thứ hai.

3/ Sự thật thứ ba là muốn hết khổ thì đừng có thích trong khổ nữa. Đó là niết bàn. Xong chưa?

4/ Còn cái thứ tư khi hiểu rõ ba cái điều đầu, rồi lấy cái ba cái nhận thức đó để mà sống, để mà hành trì thì được gọi là con đường thoát khổ. Như vậy thì con đường thoát khổ được thực hiện bằng cách nào? nói rõ lại chút. Hiểu kỹ cái khổ, để bỏ cái tập thì đó chính là con đường thoát khổ. Hiểu chưa? Mà cách nào để hiểu rõ cái khổ? Tại sao? soi kỹ thì thấy nó khổ thiệt? Bây giờ hiểu chưa? hiểu? tức là khi hiểu kỹ Khổ thì mới trừ được Tập. Thì cái đó được gọi là hành trì. Nhưng hành trì bằng cách nào là phải thấy cái Khổ cho thiệt kỹ. Thấy mọi thứ là Khổ thì tự nhiên nó buông cái thích phải không? Mà làm sao thấy được khổ đây? Chỉ có một con đường duy nhất. Bây giờ mới hiểu tại sao Tứ Niệm Xứ là con đường duy nhất. Hiểu chưa ta? Bởi vì chỉ ngồi lại với nó, chung chạ cọ quẹt, va chạm với nó thì mới chịu thấy nó là Khổ. Còn ai không tin, bây giờ cứ ai mà thấy sung sướng, ai mà thấy mình đang sung sướng, đang trẻ, đang đẹp, đang giàu, đang giỏi nè tôi mời em vào một góc em ngồi thẳng lưng cho tôi trong 15 phút, em mới thấy cái thân của em có đúng là của nợ hay không. Trong Kinh nói rất rõ vô thường, khổ, vô ngã luôn luôn và luôn luôn nó diễn ra liên tục. Cái câu này nghe kỹ, câu này mới ghê nè. Nghe nè, Thân Tâm này không có là gì ngoài ra Tam tướng. Tam tướng chính là Thân Tâm và Thân Tâm chính là Tam tướng. Nhiều người hiểu lầm, tách cái Tam tướng riêng và Thân Tâm riêng cái đó là không được.

Sóng và nước. Sóng là hiện tượng của nước và nước là bản thể của sóng. Đúng không ta? Đúng không? Không biết nó hiểu chữ bản thể không nữa. Cái đám này tôi cũng sợ quá. Sóng là hiện tượng của nước, mà nước là bản thể, hiểu hả? Câu này rất quan trọng. Xong chưa? Như vậy thì Tam tướng nó chính là... Tam tướng chính là Danh Sắc, Danh Sắc chính là Tam Tướng, hiểu chưa? Rồi cái này mới quan trọng nè.

Nói như vậy có nghĩa là sự hiện hữu của mình nó liên tục và liên tục được tiếp diễn trong Tam Tướng, vô thường, khổ, vô ngã. Nhưng tại sao mình không thấy nó? Bởi ba cái màn che sau đây.

1/ Một, cái tính tương tục, tiếc ghê. Tôi dạy tôi giầu như mèo dẫu phân vậy đó. Mấy này Pali là ngon nhất. [pali] là cái tánh liên tục, cái hình thức sinh diệt liên tục mà quá mau chóng của Danh Sắc khiến cho ta không thấy được tính vô thường.

Thí dụ như các vị có nhìn thấy được cái sự vận hành của các tế bào và các huyết cầu không? Thấy không? Thế là mình tưởng rằng cái này từ sáng tới chiều là một đúng không ta? Và mình không hề thấy, và mình không hề nhìn cái Tâm mình cho nên không biết rằng lúc thiện, lúc ác, lúc buồn, lúc vui nó liên tục, liên tục mình không có biết, mình cứ tưởng là có một cái linh hồn mấy chục năm đi qua, mình gọi nó là linh hồn tượng đá hiểu không? Chứ không hề có một cái Tâm nào mà nó kéo dài mấy chục năm hết, nghe kịp không? Do cái sự sanh diệt liên tục cho nên mình không thấy được tánh vô thường.

2/ Thứ hai, do mình liên tục thay đổi cái tư thể sinh hoạt nên mình không thấy được cái tướng khổ. Cứ mỗi lần mình thấy khó chịu cái là mình đổi qua cái khác, một lần thấy khổ mình đổi qua cái khác. Hiểu không? Hồi nãy đó, bây giờ tôi đang đổi nè. Tôi rút cái khăn này ra tôi lau. Mỗi lần tôi thay đổi, tôi kiếm việc để tôi làm thì tôi không... tạm thời tôi không thấy cái thân này là khổ. Còn tôi buồn quá, tôi đi kiếm việc nào đó tôi làm, tôi cũng bớt buồn. Có hiểu đó không? Thì cái chuyện mà mình thay đổi sinh hoạt nó cũng làm cho mình thấy đời nó bớt khổ, nhớ nha.

Như vậy thì một là cái tính tương tục, tiếp nối liên tục mau chóng của Thân Tâm vạn hữu nói chung, nó làm cho mình không thấy được cái sự sanh diệt chớp tắt. Thứ hai, do mình liên tục thay đổi cái tư thể sinh hoạt cho nên là mình không thấy được cái tướng khổ.

3/ Thứ ba, tiếng pali kêu là [pali], tiếng Mỹ nó kêu là reap là đồng. Reap, là heap là đồng là khối. Mình cứ nhìn, mình thấy cái bàn chứ mình không chịu thấy rằng nhiều thứ ráp lên cái bàn. Mình nhìn mình thấy nguyên con người chứ mình không chịu thấy từng phần ráp nên cái con người. Hiểu không? Thì cái khái niệm về khối, về đồng, về hòn, về cục, về tảng. Khối, đồng, hòn, cục, tảng. Chính cái khái niệm này nó che không cho mình thấy đó là vô ngã. Bởi vì trên đời này không có cái gì mà là một hết. Tất cả là một khối tổng hợp. Hiểu không? Tôi nói không biết bao nhiêu lần. Trong chiếc xe không có đồng phụ tùng mà trong phụ tùng không có chiếc xe.

Các vị biết rằng sau cái lớp này nè, tôi có ba cái lớp, bốn lớp nữa. Một lớp ở Bà Rịa 10 ngày. Một lớp ở Phước Sơn 12 ngày. Phước Sơn 12 ngày, Bà Rịa 10 ngày, rồi ở Sài Gòn là 6 ngày, ở Long An là 3 ngày mà chính vì quý vị, tôi dẹp bà đó hết, dạy không hiểu, công đức các vị là vô lượng, sau buổi học này, về tôi từ chối 12 ngày ở Phước Sơn, tôi dẹp luôn 6 ngày Sài Gòn tôi chỉ giữ lại 3 ngày Long An và 10 ngày Bà Rịa thôi.

Tôi về tôi suy nghĩ trong cái cốc của tôi, suy nghĩ ngày đêm nát nước với cái trình độ này thì trăm không thể hy sinh cái sức khỏe hiếm hoi của mình nữa. Học không nổi. Việt Nam học không nổi. Có ba lý do Việt Nam học không nổi.

- Thứ nhất kiến thức nền, kiến thức văn hóa, Bách Khoa Việt Nam không có.

- Thứ hai, Việt Nam trước khi gặp tôi, Việt Nam có quá nhiều thầy, ngồi ở đây mà cái lòng nó lăn tăn, lăn tăn. Các vị không chấp nhận được cái cách tiếp cận Phật học kiểu của tôi. Các vị nghi ngờ, các vị chịu không nổi. Tôi đi rồi thì các vị cũng ngựa quen đường cũ, quay về cái lớp học cũ như vậy tôi quá phí, quá phí. Cho nên tôi hủy lớp 12 ngày ở Phước Sơn, tôi hủy luôn cái 6 ngày ở Sài Gòn, tôi giữ lại 3 ngày Long An và 10 ngày ở Bà Rịa.

Mà tôi giữ không phải là vì họ giỏi mà vì tôi thương họ. Chỉ vì tình cảm riêng tư rất đối nam nữ mà tôi về đó thôi. Thừa quý vị, công đức các vị là vô lượng chính các vị là người đã ban cho tôi cái sức khỏe và cái thời gian vui chơi ở quê hương. 12 ngày hủy, sức học cái kiến thức nền yếu quá. Tôi ở nước ngoài tôi dạy bên Đức, tôi dạy bên Thụy Sĩ, tôi dạy ở Mỹ nhưng mà cái chỗ mà tôi mê nhất đó là Paris.

Kiến thức nền cực nhiều. Kiến thức nền là gì? Trước khi họ đến học giáo pháp họ mù tịt không biết gì hết. Cái kiến thức nền duy nhất của họ là chỉ có hai thứ. Một là họ đã nghe tôi suốt 5 năm, 6 năm. Cái nền thứ hai là kiến thức bách khoa thường thức họ rất giỏi. Thí dụ như tôi nói là cái miếng bánh xèo là họ biết bánh xèo.

Trong khi trên đất nước Việt Nam tôi nói bánh xèo tôi phải hỏi ba lần biết bánh xèo, có người không biết. Nhìn tôi nhìn trần trời luôn. Tôi phải nghi ngờ cách phát âm của tôi chữ bánh xèo tôi có phát âm đúng hay không? Bởi vì điều kiện kinh tế khác nhau nhiều quá. Có người ở đây chưa biết miếng bánh xèo là gì. Rất là khó. Bánh xèo đây có người biết, người không mà tôi hỏi rất là nhiều lần, các vị nhớ tôi giảng ở Việt Nam tôi hỏi có hiểu không? Hiểu không? Hoặc là thí dụ tôi nói là con mèo mướp với con mèo mun mà có nhiều người không biết mèo mun là cái gì. Thì trong thời gian qua tôi nghĩ các vị học tiếng Nga, tiếng Tàu quá nhiều cho nên những cái tiếng Việt hoặc là tiếng Mỹ các vị không biết, cũng cái khó. Nên muốn hoằng pháp ở đây mình phải xài tiếng Nga, với tiếng Tàu, rất là khó, người Việt nhau, về mặt ngôn ngữ là tôi thấy là cả vấn đề, đây thì thương thì dạy thử vài người quen ở Mỹ và ở Âu người ta đề nghị tôi họ nó cứ dạy đi, trong đó có thân nhân của con, nhưng mà tôi phải... đêm qua tôi nói chuyện với họ, tôi nói tôi chịu không nổi, người Việt Nam nhận thức của họ nó có vấn đề nặng quá. Bỏ Phước Sơn cũng buồn. Ok.

Bây giờ là 4:45 cho tới 5:00 mình nghỉ, rồi mai 9:00 mình học cho tới 10 giờ. Ngày tiếng thôi, chứ còn bài bà con đâu có nhớ, phải không? Rồi khi mà quyết định buông cái Phước Sơn nghe lòng rất nhẹ, nhẹ lắm, nhất là sợ nhất là về Phước Sơn mà gặp lại cái đám này nữa, về Phước Sơn mà gặp lại cái đám này là tôi chết.

Rồi ôn lại nha, ôn lại, nói rõ ráo thì khi nhìn về khía cạnh bản thể, thế giới này không có đẹp, xấu, dài, ngắn, trắng đen. Nhưng mọi thứ Tâm thức của ta nó lại tương ứng với những cái thứ vật chất nào đó, để khi ta quay lại thế giới vật chất thì ta sẽ sống với và sống trong, sống cùng. Sống với, sống trong, sống cùng và sống cạnh với những thứ vật chất tương ứng. Sáng tôi nói còn nhớ không? Thí dụ như hồi sáng tôi nói vị A La Hán không còn thích ghét cái gì nữa nhưng do cái tiền nghiệp bất thiện mà Ngài bây giờ Ngài phải sống ở trong một cái điều kiện vật chất rất là tệ. Hiểu không? Nói tới đó cũng không hiểu, rồi một vị A La Hán khi không còn thích ghét gì hết, nhưng mà do cái phước nhiều, Ngài sanh ra Ngài sống trong một cái môi trường vật chất rất là tốt. Mặc dù Ngài không có thích nhưng mà do cái tiền nghiệp nó dẫn cái chuyện đó. Tại sao tôi nhấn mạnh cái đó là để cho các vị thấy rằng đó là cái luật của vũ trụ, luật của vũ trụ không phải khơi khơi mà có những cái thứ vật chất khác nhau là nó vốn dĩ được tạo ra từ cái tâm tư của chúng sinh.

Rồi chuyện thứ hai, con đường thoát khổ vốn dĩ ra từ cái nhận thức về cái khổ, hiểu không? Trên đời này khi chưa chứng Thánh ai cũng sống trong khổ. Nhưng mà những người mà trở thành Thánh là chỉ trở thành bằng một con đường duy nhất đó là có một ngày đẹp trời biết rõ mình là một cục khổ, sống trong một cái núi khổ và từ đó ra đi.

Từ cái sự nhầm chán cái núi khổ, từ cái sự nhầm chán bản thân mình thì bản thân sự nhầm chán đó, nó mới khiến cho họ sống thiện một tí, bớt ác một tí. Mà chính cái thiện một tí đó, nó có cái tên gọi là Ba la mật. Và với cái Ba la mật này nè, nó mới khiến cho tất cả những cái thành tố tâm lý tích cực của họ được phát triển ở cái mức tốt nhất. Để chi ta? để nó quay nhìn lại cái ngọn núi khổ lần cuối cùng. Trước đây nó chỉ nhìn ngọn núi khổ, nó biết đó là khổ một cách mơ hồ qua cái làn sương mờ của những buổi bình minh và hoàng hôn thôi. Nhưng bây giờ sau một thời gian mà nó chán khổ và nó làm lạnh lánh dữ, sau một thời gian chán khổ để làm lạnh lánh dữ thì đương sự lúc bấy giờ có một cái pháp nhãn, một huệ nhãn, một đạo nhãn, một tâm nhãn.

Nhìn lại ngọn núi khổ đó lần thứ hai, thì lần này thấy những cái khổ đó một cách tinh tế, sâu sắc, chi tiết và triệt để. Thì cái lần này, cái nhìn lần này nó có cái tên gọi là đặc đạo. Hiểu không? Chúng ta phải qua hai lần chán đời chúng ta mới đặc đạo. Lần một là chán để mà làm lạnh lánh dữ. Như nhóm mình hiện giờ tạm thời gọi là lần một nè.

Nhưng mà sau kiếp này mình đi luân hồi tùm lum, tà la mình còn nhớ để mình chán không? khó, lâu lâu mà gặp Phật pháp là nó chán được chút, rồi cái quay trở ra cũng chìm lại cái đám mê đời, mê mê, lâu lâu gặp Phật pháp mình chán được chút, mà phải nhiều lần một chút đó mới có một ngày mà khi gặp Phật ra đời đó lúc đó cái chán nó được vài ký rồi, thì Phật mới là thuyết cho nghe bài pháp. Còn bây giờ mỗi kiếp mình làm được có muống, hai muống, muống, hai muống vậy đó, phải

nói rằng mình đại phước mình mới mang thân người, mới gặp được Phật pháp. Những người ngoại đạo nghe mình nói cái này họ rất là giận, họ nghĩ rằng giống như mình, một ông thầy tu Phật giáo mà đi nói một đám tin đồ Phật giáo tự cho là cái đám mình có phước, thật ra nếu hiểu đạo rồi chúng ta sẽ thấy một chuyện là đạo Phật nguyên thủy cho mình một cơ hội tư duy rất là thoáng, rất là sâu, rất là rộng và rất là khách quan, độc lập về thế giới. Nếu mà học kỹ giáo pháp từ hôm qua tới giờ tôi chưa có một câu nào tôi xúi các vị phải tin Phật đúng không? Tôi không có xúi chuyện đó. Tôi chỉ gợi ý là Đức Phật từng dạy như vậy thôi. Thì mình tin hay không thì tùy. Ngài chỉ giải thích cho mình biết tại sao mình sống trong biển khổ và thế nào là khổ. Ngài nói cho mình biết, mình thích thì mình tin, không thích thôi chứ Đạo Phật không có hù dọa mình. Tùy hỷ, tùy hỷ.

Thì sáng giờ tôi dạy cái gì? Khi thấy mọi thứ là khổ thì không có tiếp tục thích trong nó nữa. Hai cái này nè, thấy khổ rồi chán khổ nó chính là con đường thoát khổ. Chỉ vậy thôi.

Còn nếu mình không thấy thì tiếp tục. Rồi nếu các vị nói tại sao mà Sư Tại Khanh mỗi lần ông thuyết pháp hay nhắc tới cái chuyện khổ là tại sao? Là bởi vì nó có một chuyện rất là quan trọng. Anh không thấy anh là ai, anh là cái gì, anh đang ở đâu thì anh không thể nào giải quyết vấn đề của anh được. Tất cả những pháp môn tu hành gì đi nữa thì không thể nào rời ra Tứ Đế. Tôi khẳng định như vậy.

Pháp môn gì cao siêu, màu nhiệm gì đi nữa. Nhưng mà chuyện đầu tiên anh phải xác định tại sao anh đi thờ Phật. Cái đầu tiên tại sao mình thờ Phật cái đã, tại vì mình thấy rằng mình có nhiều vấn đề để giải quyết. Mà những vấn đề đó là gì? Còn nhớ không? Quên mất rồi. Bữa tôi giảng ở đâu ta? nghe cho kỹ nè.

Ai cũng có vấn đề cần giải quyết. Nhưng vấn đề đó là gì? Còn tùy thuộc chúng ta là ai? Có nhớ câu đó không ta? Há? Ai cũng có vấn đề để giải quyết. Nhưng vấn đề đó là gì thì còn tùy ở chỗ chúng ta là ai. Xong chưa? Người lính ở chiến trường thì là thắng thua. Người lính ở chiến trường là thắng thua. Doanh nhân ở thương trường là lời lỗ phải không ta? Há? Rồi đối với một chính khách làm việc chính trị thì trên chính trường thành công hay thất bại thì đó là cái quan trọng. Nhưng mà đối với người thờ Phật thì cái vấn đề lớn của mình là gì? Sinh tử. Thì nếu mà mình thấy rằng cái chuyện mà ngoài chiến trường, Đức Phật có giúp mình ngoài chiến trường không? Há? Mà vấn đề mình đây có liên hệ tới chiến trường không? thương trường? chính trường? sao, có người nào nói có mới ghê chứ, Đức Phật có dạy mình buôn bán nhà đất nữa há?

Cho nên là cuối cùng chỉ còn lại vấn đề sinh tử thôi, xong chưa? vì vấn đề sinh tử mà hôm nay các vị mới có mặt ở đây, chứ không phải khơi khơi tự nhiên bỏ nhà, bỏ chồng, bỏ con vô đây, chuyện đó không có, phải thấy cái vấn đề mình là cái gì mình mới tới đây. Nên chuyện đầu tiên anh phải xác định vấn đề của anh là cái gì? khi ta xác định được vấn đề thì mình mới có cái hướng giải quyết vấn đề. Đúng hay sai? Đó là cái thứ nhất. Cái thứ hai, ta thấy được bao nhiêu phần trăm của vấn đề thì cái giải pháp nó mới có tác dụng bấy nhiêu phần trăm. Đúng không ta? Phải không? Và cuối cùng ta không thể giải quyết vấn đề bằng cái thứ Tâm thức đã tạo ra vấn đề. Có nhớ ba câu này không? Tôi rất là thích cái câu đó. Ta không thể giải quyết vấn đề bằng cái thứ Tâm thức mà đã tạo ra vấn đề.

Thí dụ như bây giờ trong nhà mình vợ chồng gây gổ nhau bằng cái tâm gì ta? Rồi bây giờ mình phải dùng Tâm sân để mình giải quyết không? Mình phải xài một cái Tâm khác. Chứ không thể nào mà hôm qua mình đá thúng, đụng nia, đánh chố, đuổi mèò bây giờ bằng cái Tâm X1. Bữa nay mình lấy cái Tâm X1 đó mình giải quyết cái chuyện này, tôi nghĩ hơi bị khó. Cho nên ta không thể giải quyết vấn đề bằng cái thứ tâm thức đã tạo ra nó. Hiểu? thì ở đây cũng vậy. Chúng ta khổ là vì tham ái thì chúng ta không thể nào giải quyết khổ bằng tham ái mà phải bằng ly tham, ly dục, vô tham. Đúng không ta? Mà muốn ly dục, vô tham thì mình phải làm sao? Phải thấy được rõ cái mình thích nó là cái gì? Hiểu, hiểu há? Mà muốn thấy được nó mình phải làm gì ta? Nhận diện bằng cách là Tứ Niệm Xứ, đi vòng trở lại đó.

Đi vòng trở lại nó, tôi nhắc hoài cho bà con nhớ là tại sao phải tu Tứ Niệm Xứ, tại vì phải tu Tứ Niệm Xứ tôi mới có dịp tôi thấy khổ. Ủa mà tại sao phải thấy khổ? Không thấy khổ thì không buông được cái khổ rồi họ hỏi khổ cái gì? Đẹp như vậy, giàu như vậy mà khổ? không, không khổ cảm giác thì nó cũng là khổ bản chất.

Mà cả hai cái này không có cái nào nên có, vì cái ông khổ bản chất ông chính là mẹ ruột của ông khổ cảm giác có đúng không? Phải mẹ ruột không ta? Hả? Mẹ ruột thì phải xử hai mẹ con chứ. Hiểu? bây giờ mới hiểu tại sao phải tu Tứ Niệm Xứ là bởi vì chỉ có anh mà anh cứ Chánh niệm tỉnh giác làm gì biết nấy. Buồn biết buồn, vui biết vui, đi đứng biết đi đứng, thì trong trường hợp đó anh mới thấy rằng tất cả những thứ anh thấy là ngọt ngào đều có vấn đề.

Vì sao? Nghe cho kỹ còn nhớ không? Những thứ mình thấy nó ngọt ngào tại sao nó có vấn đề?

- Vì thứ nhất nó không có bền. Thứ hai tìm rất khó, giữ rất khó, giữ không được rất khó. Phải không? Đó là cách thứ nhất.

- Cái thứ hai, những cái mình thích nó luôn luôn để ra cái mình ghét, thích cái gì sẽ ghét cái ngược lại đúng không ta? Mà có bao nhiêu người ở trong đám mình né được cái mình ghét, hả? Tôi thấy khó, không biết quý vị sao? tôi giảng Việt Nam tôi thấy ai cũng giống như A La Hán hoặc Chuyên Luân Vương không biết khổ là gì. Cái ghê nhất là gì? Khổ mà không biết mình khổ. Cái thứ đó gọi là lì như trâu. Cái thành công của một cái người cầm đầu là gì? Là ở trong công ty cái điều kiện tệ như vậy mà nhân viên nó không biết rằng nó tệ. Thiên đường là gì? Nơi mà hai người đàn bà, đàn ông không có áo quần chỉ có một trái táo mà gọi là thiên đường.

Cái thành công là chỗ đó. Không có ăn, không có mặc mà vẫn gọi đó là thiên đường. Hiểu không? Thì ở đây cũng vậy. Mình là phàm phu là vì mình không chịu thấy rằng sanh, già, bệnh, chết, là khổ. Muốn không được là khổ. Thương phải xa là khổ, ghét phải gần là khổ. Không chịu thấy cái đó, không chịu ý thức rằng đó là khổ thì đừng hòng thoát khỏi khổ.

Tôi đã gặp, tôi là thầy tu mà tôi vừa nghe vừa thấy tận mắt. Ngày xưa tôi học tiếng tàu ở trường Lý Phong Nguyễn Trái. Tôi học ở nhà cô giáo, cách có cái bức vách là cứ một tuần tôi học 3 ngày lẻ, cứ ngày nào tôi tới, nghĩa là ngày cách ngày, ngày lẻ 3, 5, 7 may là cách ngày đó, mà luôn luôn là vợ chồng nó đánh nhau bịch bịch kể bên, mà nó vẫn để sồn sồn hay thiệt hay thiệt chứ.

Sau này thì mình hiểu ra, tôi hỏi mấy người Phật tử, hỏi tại sao mà đánh nhau như mấy người vợ chồng nhà quê mà đánh nhau mà sanh con, họ cười nói hay lắm Sư, đánh cái xin lỗi, xin lỗi cái có con, còn xin lỗi cách gì mình không biết, tác động vật lý gì mình không biết, nhưng mà cứ đánh là xin lỗi, mà xin lỗi có con, có con thì lại nghèo, mà nghèo thì nó bực, bực đánh, đánh rồi xin lỗi, xin lỗi có con, mà nó cứ đi vòng vòng, cái vô minh duyên hành, hành duyên thức, cái con cò xanh nhảy quanh hòn đá, rồi cái kỳ không, rồi ông kỳ đà, kỳ đà cha các ké, các ké mẹ kỳ không, cứ nghèo thì bực, mà bực thì đánh, mà đánh thì cứ xin lỗi, mà xin lỗi bằng cách gì đó, rồi cái có con, rồi có con xong, rồi cái nó nghèo, nghèo bực, bực đánh, đánh xin lỗi, xin lỗi có con, mà cứ đi vòng vòng cho nên kỳ đó tôi giảng duyên khởi, ông đó ông không chịu, ông nói không, duyên khởi phải vẽ lại, mỗi người một duyên khởi khác nhau, thì ông mới dạy cho tôi cái duyên khởi kiểu mới đó, nghèo cộng dốt lấy nhau đẻ con, mà nghèo cộng dốt đẻ con thì khổ, khổ nổi nóng, nổi nóng đánh, đánh xin lỗi, xin lỗi có con, đó là cái duyên khởi của Việt Nam hay, nó cứ đi vòng vòng không thấy được vấn đề, không giải quyết được vấn đề, đó là cái thứ nhất.

Cái thứ hai thấy được bao nhiêu thì giải pháp cũng giải quyết được bấy nhiêu. Đó là những cái bài rất là quan trọng.

Và chiều nay tôi nhấn mạnh cho bà con một cái bài học, tôi cho là cần thiết, đó là từ một cái nghiệp thiện hay ác chúng ta mở màn ra một kiếp sống mới với hai thứ quả báo đó là quả Tái sinh và quả Bình sinh.

Trên cái nền của cái quả Tái sinh chúng ta đầu thai bằng Tâm gì thì chính cái Tâm đó nó quyết định mình thuộc về nhóm người nào trong bốn nhóm hồi sáng, là thấy bắt đầu thấy đặc biệt rồi đó, phải không ta?

Thứ hai đó là quả Tái sinh, bây giờ qua quả Bình sinh, tùy thuộc vào việc ta sống nhiều với 6 Căn như ý hay là bất toại, tùy thuộc vào việc sống nhiều với trần cảnh nào, thì cái Tâm thiện, Tâm ác cũng theo đó mà nó dễ hay khó.

Còn nhớ bốn luật nhân quả không.

1/ Nhân tạo ra Quả.

2/ Quả tác động Quả. Có nghĩa là khi mình nhận cái quả báo này mình dễ mà nhận thêm mấy cái quả liên quan lắm.

3/ Rồi Quả tác động Nhân là khi nhận cái quả thiện ác này nè mình sẽ ác hay thiện nó dễ hơn. Có nhiều người nghèo một chút dễ thiện hơn. Có một người giàu một chút dễ thiện hơn. Có một người đẹp một chút thì dễ thiện hơn. Có một người xấu một chút thì dễ thiện hơn.

Tôi biết có nhiều người tánh tình không tệ nhưng mà chỉ vì họ có chút mặc cảm về ngoại hình cho nên nó đánh sập toàn bộ những giá trị còn lại. Ăn rồi là cứ lo đi ghét đàn bà đẹp không? Bởi vì họ là nữ.

Chuyện đó là người thật việc thật trong đời tu của tôi. Cái cô đó là cái gì cũng số một. Sức khỏe, tài chánh, trí thông minh bằng trời. Gia thế, sức khỏe, tài chánh, trí thông minh, tuổi trẻ luôn, cái gì cô cũng có hết. Chỉ có một cái tội là ngó không được bắt mắt thôi, mà từ đó cô trở thành kẻ thù của tất cả phụ nữ.

Cô thù tất cả những người đàn bà cổ gập, cổ đi tu thiên, đi học đạo mà cổ gập đàn bà đẹp là cổ không còn học nữa. Mà cái mặt của cô nó giống như người ta ăn của cha cô vậy đó. Một nghiệp một thôi. Cho nên phải mà, giá mà cổ đẹp một tí cổ đã học đạo, ngồi thiền được rồi. Uôn ghê. Và có người là cái gì cũng có chỉ có tội nghèo làm gì cũng rất khó.

Có người thì cái gì cũng OK, chỉ bị cái tội bệnh, suốt ngày cứ uống thuốc, rồi cứ bắt mạch, đi bác sĩ suốt vậy đó, những cái khóa tu học mà ba, bốn ngày họ không dám đi bởi vì xa bác sĩ nhớ, cho nên là có nhiều người xấu một tí dễ tu, nhưng mà có nhiều người đẹp tí dễ tu, giàu tí hoặc nghèo tí dễ tu, cái này (cái đầu) nhanh một chút hay chậm một chút thì dễ tu, gia thế tốt một tí hay là kém một tí dễ tu.

Cho nên tổng cộng lại thì nhân tạo ra quả này dễ hiểu nè, nhưng mà cái quả nó tác động quả rồi cái quả nó tác động nhân.

4/ Cuối cùng là Nhân tác động Nhân có nghĩa là Nhân thiện trước nó tác động cho Nhân thiện sau. Nhiều đời tu học thì đời sau sanh ra rất dễ tu học. Mà nhiều đời bất thiện đời sau sanh ra rất là dễ bất thiện. Các vị có biết tôi sợ một chuyện đó là tôi rất thích cá. Các vị có biết không? Tôi tu từ bé mà thấy hình ảnh hoặc thấy ở đâu đó mà thấy người ta câu tôi rất là sợ là bởi vì chỉ cần kiếp sau mà quay lại làm người mà ở cái môi trường bắt cá là chết. Tôi mê cái cảnh mà kéo nó lên nó dây, mà không biết kiếp trước làm sao mà tôi cũng nghi. Tôi sợ kiếp này mà có thể kiếp trước mà tôi sát cá đó. Kiếp này nhờ cái phước nào đó mà tôi làm người, tôi làm ông sư hồi nhỏ, nhưng mà tôi sợ cái nghiệp cận tử. Lúc cận tử mà nhớ là cái nghiệp xưa đó, tôi mê bắt cá kỳ lạ, mê đến mức mà tôi vào trong YouTube mà tình cờ mà tôi gặp bắt cá mà tôi còn tức, tại sao ngu vậy, sao không nghĩ ra cái cách thông minh hơn để bắt nhiều cá hơn. Mà nghiên cứu kinh sách, sáng kiến trong đạo không nhiều mà toàn là sáng kiến bắt cá không, các vị có biết không, tôi nghĩ ra nhiều cái chiêu rất là ác, tôi nói không phải để các vị cười mà để cho các vị sợ. Có nghĩa là cái tiềm năng bất thiện trong mỗi người chúng ta nó kinh hoàng lắm, kinh hoàng lắm.

Thí dụ như trước mặt tôi cái cô này nè, mặt hiền chứ mình không biết là kiếp sau bà sanh ra mà bà có điều kiện, bà nghĩ ra nhiều cái trò tra tấn mà mình không hình dung được. Quý vị có hiểu không? Nội mà cột người ta lại rồi cái gãi cái lòng bàn chân nó cũng ác rồi quý vị biết không? Hoặc là nó bôi mật cho kiến bu cũng là chết, hoặc là thời trung cổ có cái chiêu này tôi ngán nè. Nó cột tội nhân nó căng tay, căng chân ra xong rồi cái nó để một cục mỡ heo trên bụng trên rún, nó căng tay căng chân xong để cục mỡ heo lên xong rồi nó mới lấy cái ống nó chụp lên, nó lấy cái ống bằng kim loại, bằng ống tre tùy, nó căng tay, căng chân cho mình đừng có dẫy, xong nó cột cố định, xong nó để miếng mỡ heo lên đây xong, nó lấy cái ống nó để lên, nó thả mấy con chuột đói ở trong, hiểu không ta? Thì mấy con chuột nó ăn hết mỡ rồi thì sao? Nó vô từ từ. Nghĩ ra nhiều cái cũng cao siêu hoặc là ngày xưa trước 75 có cái màn mà chuồng cọp biết không? Nó lấy kềm họ làm thành nguyên một cái chuồng cao chắc dưới 1 mét, phải dưới 1m mới đã. Tức là bề dài khoảng mét rưỡi, rồi cái bề cao nó khoảng chừng năm, bảy tấc vậy đó. Nó bỏ cái người tù vô trong đó, tù cách mạng trước 75. Thì các vị biết nó để ngoài nắng chang chang ngoài Phú Quốc, ngoài Côn Đảo, mình thẳng lưng lên thì bị kềm, mà duỗi ra thì bị kềm. Hiểu tôi nói không? Mà một ngày như vậy thì người ta chỉ cho uống một ít nước để mình cầm canh đừng có chết thôi. Tiêu tiêu tại chỗ mà phải khom vậy nè. Mà lâu lâu mỗi quá đó thì chỉ bẻ bẻ chút đỉnh vậy thôi, chứ còn lên nữa thì kềm, mà duỗi ra thì cũng là kềm. Hai cái cùi chỏ là kềm. Rồi cứ mở nắp đậy mình vô bóp ổ khóa cụp lại, cái rồi trưa chiều nó thấy mình kiệt sức thì họ ra họ cho miếng nước vậy đó. Nước sạch dơ thì chuyện đó tính sao, mà ngày

này qua tháng kia, chừng nào khai ra thì thôi. Mà nhiều người họ nghĩ ra nhiều cái rất là hay để mà làm khổ người khác, bình thường mình nhìn họ rất là hiền nhưng mà cái máu, cái chủng tử mà bất thiện nó đầy trong người của mình. Như Kalama là tôi nghĩ mà nếu mà tôi có từng nói nếu hành giả về mình xả rác nhiều quá thì mình phạt bằng cách làm cho ăn thanh long nhả hạt thì đồng ý là nó khó thiệt, nhưng mà nó cũng không đến nỗi cực, nhưng mà tự nhiên mình ngồi mình nghĩ ra được cái đó mình thấy mình ác thiệt, vì thấy xả rác là đưa nó nửa trái, mà xả rác hai lần là đưa nó trái vậy đó. Mà nó ăn nó nhả từng hạt hạt xuống thí dụ như vậy.

Cho nên chiều nay tôi muốn nói cái gì? tu Tứ Niệm Xứ là để có được nhiều lợi ích.

- Lợi ích một liên tục xác định Thân Tâm này, thế giới này là khổ.

- Thứ hai liên tục nhận diện được bản chất mình là sướng hay khổ, thiện hay ác.

- Thứ ba, liên tục nhìn mình để mình hiểu được rằng mình nên thêm cái gì, bớt cái gì và chỉnh sửa cái gì. Cái người mà làm được việc này chỉ có một người duy nhất đó là người Chánh niệm thôi. Có phải không ta? Không ai thấy mình rõ bằng mình hết. Nhưng mà để thấy rõ là mình phải học giáo lý, phải học giáo lý chứ không thể nào mà tự nhiên rồi cái ngồi thiền, cái thấy ra hết thì không biết quý vị thầy dạy sao, sư phụ nào dạy cái gì tôi không biết, chứ học giáo lý, phải học giáo lý.

Thì sáng mai chúng ta sẽ học về 13, 14, 25 chứ còn sáng giờ học 13, 14 không biết mặt mũi nó ra sao, mà nếu mà quý vị nào mà có thể kèm cặp cho người khác thì nên kèm hoặc thỉnh Sư Hạnh Tuệ kèm được không? 13 là gồm cái gì? 14 là cái gì? chứ còn tôi toàn nói công thức không, chẳng biết 14 là cái gì, mà tôi chỉ nói cho hiểu thôi.

13 là 13 cái thành tố tâm lý. Tiếng Việt có hiểu chữ thành tố tâm lý không? Cái mental factors, thành tố tâm lý trung hòa, nó không có thiện ác gì hết, nhưng nó giống như là ở trong một nồi canh chua thì nước lạnh nè, đường, muối, bột nêm, đó là yếu tố trung tính. Vì sao? Vì nước mà cộng với muối, đường bột nêm nó chưa đủ để gọi là canh gì hết.

Hiểu không ta? Nhưng bây giờ muốn kêu canh rau thì mình bỏ rau, canh trái thì mình bỏ trái, canh củ thì mình bỏ củ phải không ta? Đại khái như vậy, còn nếu mình bỏ me thì gọi là canh me. Vậy nên bỏ me vô gọi là canh chua, ai kêu kỳ vậy, bỏ me vô kêu là canh me. Ok.

Người Việt mà tiếng Việt không rành hiểu không? Hiểu không ta? Thì cái 13 đó nó chỉ là nước, đường, muối với bột nêm thôi. Còn cái mà muốn biết là Tâm thiện thì mình bỏ rau vô. Còn muốn bất thiện thì mình bỏ trái vô thì xong. Hiểu hả? Thì cái 25 đó là toàn là rau các loại rau, phải chưa? Còn cái mà 14 là toàn các loại trái. Hiểu không? Vậy thôi. Cái vấn đề là trách nhiệm của mấy người giáo thọ là gì? Là phải dạy cho biết là trái bí nó khác trái bầu chỗ nào. Bí là sao? Bầu là sao? Rồi trái mướp, rồi cái dưa leo, rồi trái su, rồi khổ qua. Rồi còn củ thì gồm các loại củ, khoai từ, khoai môn, khoai sọ, khoai sùng, khoai hư gì đó. Mình làm cho một chùm vậy đó. Ok.